

Wij durven

door aqni v.d.torre

De centrale keuken

5

„Hebt ge Vader gezien?“ vroeg Marieke, toen Mariët naast en Jonny op het bed zat.

„Hij is in de wolken.“

„Nee 'k en zag hem niet,“ hoofdschudde Jonny. „Maar 'k heb ook nie omhoog gezien. Had hij een regenscherm mee, want 't is nat boven.“

„Ge weet wel wa da 'k zeggen wil,“ lachte Marieke. „Vader krijgt zeker spoedig beter meubilair voor de centrale keuken. Dominee is geweest. Hij wil mee al onze verenigingen ne kunstavond houden. En de opbrengst is voor 't meubilair. Lieva zal er druk mee zijn, want hare meisjesvereniging moet ook meedoen. We hebben d'r al op gepeisd, wat zij doen kunnen. 'n Wete gij niets?“

„Wat is d'r toch?“ vroeg Mariët.

„Ewel, ge weet toch da Vader zoo geer ne centrale keuken in de wijk had? Ze hebben al ne huis daar ievers in zoo'n straat en subsidie komt er ook. Maar er zijn weinig meubels en 't is er nog zoo ongezellig. Vader wil frisch geverfde tafels en stoelen en gordijnen van Brabantsch bont.“

„En daar gaan ze nu voor feesten?“ vroeg Mariët. „Da moet plezant zijn en nuttig als ge er ne heel huishouden mee verdienen kunt. Kan 'k ook meedoen?“

'k En geloove wel nie, da 'k lid van uw kerk ben. Zou uwen dominee da aan mijn kuif kunnen zien? Voor ne centrale keuken zal hij d'r nie op letten, ewaar?“

„Lieva moet wat voor de meisjes zoeken. Ze zit in 't bestuur; zoo daarmee. Ze docht zang en een tableau over liefdadigheid, of zoo iets. 'n Weet gij nie of er ook ne godin voor liefdadigheid is?“

Dan zal Lieva die godin in 't tableau voorstellen, dacht Jonny. Maar ze zei alleen: „'k En zag d'r nooit eene, gij wel Mariët?“

„Neeen 'k, en als ik d'r zag, zou ik d'r toch verloochenen, omdat ze mij nog nooit ergens mee goe gedaan heeft.“

„Laten ze liever ne gezellige samenspraak doen,“ vond Jonny.

„Ja, maar Lieva zegt, da er zoo weinig geschikten zijn te vinden,“ knikte Marieke. „Dan maken we d'r eene. Wete nog Jon, da we in 't Studentenhuis gansch zoo'n stuk ineen gezet hebben, om Jef te vieren, als hij ten leste mee n' ezelsvel afkomen zou?“

„Ja,“ herinnerde Jonny zich lachend. „En toen had hij weeral ne buis. 't Was 't meest spijtig voor ons uitvoering.“

„Als we die nù gaven? Een radiodag ineen steken en opvoeren,“ legde ze Marieke uit. Ze stelde het stuk op, deelde de rollen uit en speelde tegelijk.

„Luister ne keer, eerst komt het tijdsein.“ Met een veldheerstem riep ze: „Nationaal Instituut Radio-omroep. Vlaamsche uitzending met speciaal programma. Ochtendgymnastiek! Zie ne keer,“ wees ze aan Marieke, „we nemen ne root kotten en den omroep midden in.“

Ze sprong lijk een puit over den vloer en sleepte kleine matten bij een, die de huizen voorstelden.

„'t Is bij den achten in den ochtend. In dees kot is ne papa zich in ne verkreukelde pyjama aan 't scheren, met ne beschuimd wezen, als de kust van Oostende na n' orkaan. En subiet, als 't commando begint,

slaat hij z'n vlerk uit met de gilette en de scheerkwast, da 't is of de schuimvlokken over de duinen waaien en hij turnt mee.

Da 's eene, maar daerneven ziet ge ne volgend kot.“ Ze sprong op een ander kleedje. wanhopig gebarend: „Help toch ne keer, Jon. Ge weet immers da 'k geen grein fantasie 'n heb.“

Marieke zat te genieten van Mariët's zotte sprongen.

„Daar woont ne dikke Oma,“ hielp Jon. „Opgevuld mee kussens en 'n hoofd vol papeljotten. Ze doet mee voor d'r lijn. Ge moet d'r liggende oefeningen geven, Mariët, dan rolt ze lijk ne mops over den vloer en dan 'n kan ze nie meer recht komen.“

Mariët lag al te zwemmen op het zeil.

„Zoo, nie waar?“ vroeg ze. „Mee 't hoofd om-